शत्रून् हन्यात् स एको ऽपि क्षत्रियान् भार्गवो यथा ॥२६५॥
शशक आह। अस्त्येतत्। तथापि बलवान् स मया दृष्टः। तन्न युज्यते स्वामिनस्तस्य सामर्थ्यमविज्ञाय गन्तुं। उक्तं च यतः।

अविदित्वात्मनः शक्तिं परस्य च समुत्सुकः।
गच्छन्नभिमुखो नाशं याति वह्नौ पतङ्गवत् ॥२६६॥ ५

यो बलप्रोन्नतं याति निहन्तुं सबलो ऽप्यरिं।
विमदः स निवर्तेत शीर्णदन्तो यथा गजः ॥२६७॥

भासुरक आह। भो किं तवानेन व्यापारेण। दर्शय मे तं दुर्गस्थमपि। शशक आह। यद्येवं तदागच्छतु स्वामी। एवमुक्त्वाग्रे व्यवस्थितः। ततश्च कश्चित् कूपमासाद्य भासुरकमाह। स्वामिन् कस्ते १० प्रतापं सोढुं समर्थः। येन त्वां दृष्ट्वासौ दूरतो ऽपि चौरः प्रविष्टः स्वदुर्गं। तदागच्छ येन दर्शयामीति। तच्छ्रुत्वा भासुरक आह। भद्र सत्वरं दर्शय मे दुर्गं। तदनुदर्शितस्तेन कूपः। सो ऽपि मूर्खः सिंहः कूपमध्य आत्मनः प्रतिबिम्बं जलमध्यगतं दृष्ट्वा सिंहनादं मुमोच। ततस्तत्प्रतिशब्देन द्विगुणतरो नादः कूपात् समुत्थितः। अथासौ तं १५ नादमाकर्ण्य शक्ततरो ऽयमिति मत्वा आत्मानं तस्योपरि क्षिप्त्वा प्राणान् मुमोच। शशको ऽपि हृष्टमनाः सर्वान् मृगानभिनन्द्य तैः प्रशस्यमानो यथासुखं तत्र वने वसति स्म। अतो ऽहं ब्रवीमि।

यस्य बुद्धिर्बलं तस्य निर्बुद्धेस्तु कुतो बलं। २०
वने सिंहो मदोन्मत्तः शशकेन निपातितः ॥२६८॥

तद्यदि भवान् कथयति तत् तत्रैव गत्वा तयोः स्वबुद्धिप्रभावेन मित्रभेदं करोमि। करटक आह। भद्र यद्येवं तच्छिवास्ते पन्थानः सन्तु। यथाभिप्रेतमनुष्ठीयतां। अथ दमनकः सञ्जीवकवियुक्तं पिङ्गलकमवलोक्य तत्रान्तरे प्रणम्याग्रे समुपविष्टः। पिङ्गलको ऽपि तमाह। भद्र किं २५